

— Нѣма защо... Ний, като почитатели ваши... Колкото за стихотворенията ми (той истегли чекмеджето и зе да тършува), азъ имамъ тука, по нещастие, една тетрадка само. Заповѣдайте да ви я прочетж: нѣма никой!

Кардашевъ стана и си зе шапката. Сега срѣщата съ Каишева му се видѣ цвѣте.

— Извинете, бързамъ, бай Братемойевъ! Другъ пжтъ ще се насладимъ...—и той подаде бързо ржка на нотариуса и искокна изъ вратата, готовъ да се сдаде на капитулация Каишеву.

Той се озърна очуденъ въ коридора.

Каишевъ бѣше исчезналъ.

Той си издѣхна отъ дълбоко, съ безкрайно облекчени и побърза да се отдалечи отъ този опасенъ край на столицата. Извика пайтонъ и полетѣ по посока на свети Краля, за да иде да обѣдва у тѣхъ си, прислѣдванъ отъ лаятъ на кучето си, което припикаше слѣдъ колата, и отъ отчаяннитѣ махания на една жълта шапка въ улицата Царъ Борисъ.

XV

Втори походъ.

Кардашевъ бързо обѣдва и искокна, за да го не свари Каишевъ.

Врѣмето слѣдъ обѣдъ бѣше твърдѣ хубаво. Слънцето грѣеше, топло и животворно, като се промжкваше изъ широкитѣ лазурни проливи на архипелази бѣли острови плаващи по синия сводъ. Миришеше на нѣщо младо, сѣкашъ че пролѣтъ идеше отпрѣдъ. Приятниятъ въздухъ се дишаше съ сладостъ; гърдитѣ поимахъ радостно тие здрави струи отъ живителенъ кислородъ; погледътъ се въсхищаваше, като малко дѣте, милуванъ отъ благата, тиха